

Аромат весни

На календарі останній тиждень зими. Це значить, що скоро знову весна. В цей час зовсім інші нотки чуються у всьому. Бо коли приходить весна природа пробуджується й отримує другий шанс, нове життя, а я, на рівні свого віку, починаю розуміти, що найбільш цінним, що я маю, є життя. Саме воно – моє багатство.

Сонце повернуло на весну і з'явився у повітрі невловний, вишуканий і дуже тонкий запах: він дивно переплітається у моїх спогадах то з ароматом квітів, що буяють під вікном, то зі свіжим і солонуватим морським бризом, а то нагадує жіночі ніжні парфуми. Запах не залишає мене - відчуваю за кілометри й насолоджуюся... Іноді веде засобою, і я втрачаю відчуття реальності: нікого поруч, тільки цей аромат і я.

Одного разу не помітив, як опинився у метро. Там, глибоко під землею, важко вдихати на повні груди. Здається, що грудна клітка насправді стала кліткою. Старі двері вагону відчинилися і всередину посунув великий натовп похмурих

людей. Було душно, повітря не вистачало, здавалося, що ось-ось і задихнуся. Озирнувся: серед байдужих людей побачив очі, що сяяли радістю і любов'ю. Вони світили з обличчя

молодої дівчини. Наблизився до неї ледь чутними
кроками, сів поруч і відразу зрозумів,
що так привабило саме до неї – аромат! Той самий!
Вмить розтануло все: люди, гомін,
метро. Залишився тільки магічний аромат і
незвичайна картина в уяві – скрізь густий
туман я пливу у човні, ось його прибило до берега
серед дивовижного лісу, де тільки
почали танути сніги. Я бачу дівчину неймовірної
краси, яка засаджує прогалини між
деревами весняними квітами, бігає по траві, що
ледь-ледь пробилася з-під снігу,
гойдається на гілках, сплівши щось на зразок
колиски.....і танцює якогось свого лісового
танцю. Розумію – це мавка! «А може русалка? Та ні!
Русалки живуть у воді, а мавки – у
лісі», - пролетіла думка у моїй голові.
Затримую подих, мені страшно, але намагаюся
тримати себе у руках. «Краса, що
непідвладна людині, що дається обраним – ЖИТТЯ!
Воно прекрасне, але, на жаль, крихке,
як фарфор, як це видіння, що створила уява. Я
придумав цю мавку та ось вона зникла, але

все ж добре! Зовсім скоро весна, а вона – символ відродження, надії та життя...»,-

пульсували думки у моєму мозку....

Щось гойднуло, шарпнуло, від поштовху я прокинувся і зрозумів – я у метро, вагон зупинився, і це - моя зупинка.

Ніби й не було похмурого настрою, дивного сну та хвилювання. Натовп виніс мене

з підземки. На вулиці світило сонце. Я вдихнув на повні груди й знову відчув аромат свіжих

квітів, який переплітався із запахом морського бризу.

«Любов до краси завжди буде жити в людях, а в яких формах вона проявиться, то

залежить від кожного з нас, бо ми різні», - подумав мій мозок, а ноги понесли назустріч

цьому аромату. Так пахне весна, і розпізнаєш її перш за все, по запаху!